

Marion van de Coolwijk

Mijn vader
is een tovenaar

δ

Het geheim

‘Ik hoop dat alle ouders naar de voorstelling komen kijken.’

De juf loopt al pratend door de klas.

‘Zorg ervoor dat jullie vrijdagavond op tijd op school zijn.

Jullie kunnen je hier in de klas omkleden en schminken.’

Jorg zit bij het raam.

Hij kijkt naar buiten.

Er zit een kriebel in zijn buik.

Onrustig wiebelt Jorg op zijn stoel heen en weer.

De juf blijft bij de tafel van Jorg staan.

‘Komen jouw ouders ook, Jorg Wyzcertov?’

Jorg kijkt verschrikt op.

Hij voelt zich misselijk.

Het lijkt wel of zijn hoofd razendsnel rond draait.

Waarom moet de juf dat nu uitgerekend aan hem vragen?

Jorg wil helemaal niet dat zijn vader op school komt.

En zijn moeder...

Jorg ziet het gezicht van zijn moeder voor zich.

Het is een lief gezicht.

Met donkere ogen en een wipneus.

Zwarte, lange haren heeft zijn moeder.
Haren die dansen in de wind.
Ze kriebelen in je neus
als je bij haar achterop de fiets zit.
En haar geur...
Ze ruikt als net gemaaid gras...
Als pas gebakken koekjes...
Als...
Jorg zucht.
Het lijkt allemaal zo ver weg.
Samen met zijn moeder fietsen...
Samen koekjes bakken...
Samen thuis...
Het voelt leeg.
Zijn moeder is weg!
Het was een maandag.
Hij weet het nog precies.
School was saai geweest.
Hij had zijn fiets in de schuur gesmeten.
Zijn moeder had thee gezet.
Ze hadden die avond nog samen zijn kamer opgeruimd.
Tjee, wat was het een bende geweest.
Jorg glimlacht.
Opruimen was nog steeds niet zijn sterkste kant.
Twee vuilniszakken vol hadden ze weggegooid.
'Zie zo!' had zijn moeder gezegd.
'Nu kun je voorlopig voort.'
Hij was die avond gewoon op tijd gaan slapen.
Drie dikke kussen had ze hem nog gegeven.
'Welterusten, lieve jongen,' had ze gezegd.
'Tot gauw!'
Dinsdag toen hij opstond was ze weg.

De stem van de juf schudt hem uit zijn gedachten.
'Je hebt de brief met de uitnodiging
toch wel aan je ouders gegeven, hè?'
Ze kijkt hem doordringend aan.
'Eh, ja juf... tuurlijk!' zegt Jorg gehaast.
Hij durft haar niet aan te kijken.
De juf weet niet eens dat zijn moeder weg is.
Het is heel stil in de klas.
Jorg voelt dat iedereen naar hem kijkt.
'Eh... mijn moeder kan niet.
En mijn vader wist het nog niet zeker, juf.'
Het hoofd van Jorg wordt langzaam rood.
Zijn hoofd wordt altijd rood als hij jukt.
De juf doet net of ze het niet ziet.
Ze draait zich om en loopt naar de deur
van het lokaal.
'Het is tijd!
Tot morgen allemaal, enne...'
Ze kijkt naar Jorg.
'Ik hoop toch echt dat jouw vader
toch nog kan komen.
Jullie wonen hier pas.
Ik weet dat je ouders het heel druk hebben.
Maar het is goed om andere ouders te leren kennen.'
Jorg haalt zijn schouders op en mompelt wat.
Dan doet de juf de deur open.
De kinderen geven de juf een hand.
Ze rennen naar buiten.
Het is heerlijk warm buiten.
Jorg staat midden op het schoolplein.
Hij doet zijn ogen dicht en haalt diep adem.
Dat was op het nippertje.

Natuurlijk heeft hij zijn vader de uitnodigingsbrief niet gegeven.

Jorg wil helemaal niet dat iemand op school zijn vader ziet.

‘Hé, Jorg!’

Een meisje komt naast Jorg staan.

Het is Marjolein.

Ze geeft hem een knipoog.

‘Waarom wil jij niet dat je ouders op school komen?’

Jorg schrikt.

‘Hoe... hoe bedoel je?’

Marjolein begint te lachen.

‘Nou, dat is wel duidelijk, zeg.

Volgens mij heb jij die brief helemaal niet aan je ouders gegeven.’

Ze kijkt hem nieuwsgierig aan.

Nu wordt Jorg boos.

‘Hoepel op!’ schreeuwt hij.

Met grote stappen loopt hij het schoolplein af.

‘Hé! Niet weglopen!’

Marjolein rent achter Jorg aan.

‘Jorg! Wacht!’

Maar Jorg doet net of hij haar niet hoort.

‘Het spijt me,’ roept Marjolein nu.

‘Ik wist niet dat je zo kwaad zou worden.

Wat is er toch met jouw ouders?’

Met een ruk blijft Jorg staan.

Hij draait zich om en kijkt Marjolein woest aan.

‘Niets!’ schreeuwt hij met tranen in zijn ogen.

‘Er is helemaal niets met mijn ouders!’

En dan begint Jorg te huilen.

Hij slaat zijn handen voor zijn gezicht en snikt:

‘Ik... ik... mijn vader is... en mijn moeder...’

Marjolein slaat haar arm om hem heen.
Ze weet niet goed wat ze moet doen.
‘Ik ken je nog niet zo lang,’ fluistert ze.
Jorg snikt.
Hij hoort de stem van Marjolein verder praten.
‘Het huis naast ons stond al maanden leeg.
En opeens woonden jullie er.
We hebben niet eens verhuismotors gezien.
Mijn vader zei dat we nieuwe burens hadden.
Hij had jullie in de tuin zien lopen...
Je vader dan... en jij... Je moeder hebben we
nog niet gezien, hoor.’
Jorg veegt zijn wangen droog
met de mouw van zijn jas.
‘Eh... ja... ze heeft het nogal druk,’ stamelde hij.
Marjolein knikt
‘Ik loop iedere dag achter jou aan naar school.’
‘Weet ik,’ zegt Jorg.
‘Ik hoor je voetstappen.’
‘O...’
Marjolein buigt haar hoofd.
Heel even is het stil.
Dan heft ze haar hoofd en kijkt Jorg aan.
‘Zullen we samen naar huis lopen?’
Zwijgend lopen ze naast elkaar de straat uit.
Marjolein kijkt af en toe opzij.
Jorg merkt het wel.
Hij voelt haar blik in zijn hoofd branden.
Alsof ze op hem schiet.
Jorg is op zijn hoede.
Hij mag niet te veel vertellen.
Zoiets doe je niet.
Marjolein zou er toch niets van snappen.

Het is zijn geheim.

‘Waar komen jullie vandaan?’

De vraag van Marjolein overvalt hem.

‘Eh... van ver,’ hakkelt hij.

‘Hoe ver?’

‘Van heel ver!’

Marjolein staat stil.

‘Ja, hoor eens... ik toon alleen maar belangstelling.

Als je mij vervelend vindt, moet je dat zeggen.

Dan ga ik wel alleen naar huis.’

Jorg schudt zijn hoofd.

Zo heeft hij het nou ook niet bedoeld.

‘Nee... dat hoeft niet,’ zegt hij verlegen.

‘Ik ben alleen niet zo’n prater.’

‘Hmm... je doet wel heel geheimzinnig.’

Jorg probeert zo gewoon mogelijk te kijken.

‘O.. hoezo?’

Ik heb niets te verbergen, hoor.’

Ze lopen verder.

‘Mijn moeder zegt dat er bij jullie

nooit iemand langs komt.

Werkt je moeder soms?’

Jorg slaat zijn ogen neer.

Die meid geeft het ook niet snel op.

‘Ja, ze ...’

Hij aarzelt.

‘Ze werkt in de verpleging.

Veel ‘s nachts enzo.’

‘Dacht ik al,’ antwoordt Marjolein.

‘Hoezo?’

‘Nou, jullie gordijnen zijn altijd gesloten.

Ze slaapt zeker overdag?’

‘Ja.’

Jorg haalt opgelucht adem.
Maar Marjolein laat hem niet met rust.
‘Sommige burens zeggen dat er vreemde geluiden uit jullie huis komen.
Dat het er niet pluis is.’
Ze kijkt Jorg nieuwsgierig aan.
Maar Jorg haalt zijn schouders op.
‘Weet ik veel!
Misschien horen ze mijn moeder snurken?’
Ze steken een drukke weg over.
‘En je vader?’
Marjolein schopt een steentje weg.
‘Wat doet die voor werk?’
Jorg voelt zijn spieren verkrampen.
‘Eh... niets bijzonders.
Hij knutselt wat in zijn lab.’
Marjolein fronst haar wenkbrauwen.
‘Is jouw vader soms een professor?’
Jorg glimlacht.
Die Marjolein!
Dat is niet eens zo’n gek idee.
‘Ja,’ zegt hij dan.
‘Mijn vader is uitvinder.
Hij heeft een eigen laboratorium in de kelder.’
‘Heeft hij al veel uitgevonden?’ vraagt Marjolein.
‘Ach, gaat wel.’
Jorg voelt een ondeugende kriebel opkomen.
‘Hij is nu bezig met meidenpasta.’
‘Meidenpasta? Wat is dat?’
‘Oo, een soort tandpasta, maar dan anders.
Je smeert een beetje op je mond en hup...’
Jorg zwijgt.
Marjolein kijkt nieuwsgierig.

‘Ja? En dan?’

‘Dan kun je de eerste drie uur niet meer praten.’

Marjolein grinnikt.

‘Oké, boodschap begrepen.

ik houd mijn mond wel.’

Ze komen bij de voordeur van Marjoleins huis.

‘Tot morgen,’ zegt ze.

‘Ja, tot morgen,’ antwoordt Jorg.

‘Kom gerust naast mij lopen, hoor.

Ik hoor jouw voetstappen toch wel.’

Marjolein knikt.

‘Ik vind jou best tof.

Weet je... de mensen kletsen nou eenmaal.

Trek je er maar niets van aan, hoor.

Ik weet nu hoe het zit.

Jouw ouders zijn net zo gewoon als iedereen.

Doei!’

Jorg zwaait en loopt verder.

Pfff, wat een kruisverhoor.

Gelukkig heeft ze niets in de gaten gehad.

Jorg glimlacht.

Hij vindt Marjolein best aardig.

Misschien konden ze samen eens...

NEE!

Jorg staat voor zijn voordeur en zucht.

Niemand mag dit huis in,’ denkt hij.

Stel je voor...

Hij zou zich dood schamen!

Met een klap valt de deur achter hem dicht.

De Tovenaar

‘Ben jij daar, Jorg?’
Een grote, lange man komt de trap af.
Hij draagt een zwarte broek.
En een zwarte trui.
Zijn grijze haren staan wat warrig op zijn hoofd.
‘Ja, pap!
Ik ben thuis.’
Jorg gooit zijn schooltas in de hoek van de gang.
Hij loopt naar de keuken.
Zijn vader volgt hem.
‘Was het leuk op school?’ vraagt hij vriendelijk.
Jorg doet de koelkast open.
Hij kijkt of er wat te drinken is.
‘De cola is op,’ moppert hij.
Zijn vader glimlacht.
‘Nou en?’
Zijn armen bewegen op en neer.
Uit zijn mond komen vreemde klanken.
Jorg draait zich om.
‘Nee, pap! Niet doen! Ik...’
Met een plof staan er opeens twee glazen cola
op de keukentafel.
Zomaar uit het niets.